

Anja Mrzlak Fajdiga

Dogajalo se je ...

21. BESEDIČICA

3. decembra se je v Kulturnem domu Nazarje odvijala **21. Besedičica**. Na srečanju literarnih ustvarjalcev zgornjesavinjskih osnovnih šol so svoje literarne prispevke predstavile Neli Kopušar, Neva Planovšek in Neža Kosmač Fistrič. Katarina Trobentar, Gea Goličnik, Edo Firm, Katarina Slemenšek, Eva Ugovšek Poznič in Hana Slapnik, ki so prav tako sodelovali s svojimi literarnimi prispevki, se zaradi drugih obveznosti prireditve žal niso mogli udeležiti.

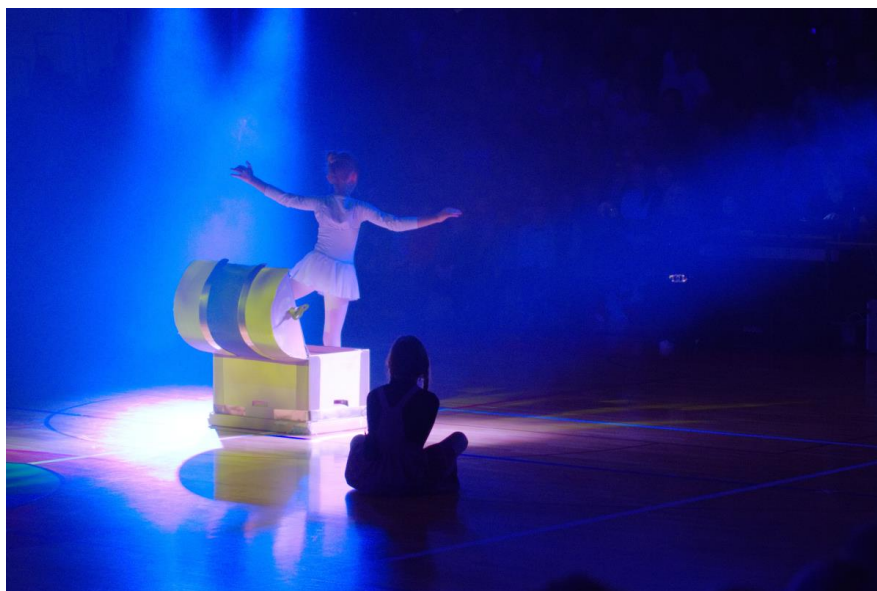
Letos je dela mladih ustvarjalcev strokovno spremljal pisatelj Tadej Golob, ki je podala tudi kritiko nagrajenih prispevkov.

DOBRODELNA PRIREDITEV - SO NAJLEPŠE PESMI ŽE NAPISANE

V sredo, 4. decembra, je na naši šoli potekala dobrodelna prireditev z naslovom So najlepše pesmi že napisane. Na ta dogodek smo nestrpno čakali in se nanj že nekaj časa pripravljali.

Prireditev se je začela ob 17. uri. V uvodni točki je nastopila učenka kot baletka v glasbeni skrinjici. Njen nežen ples nas je zelo očaral.

Nato sta na oder prišla povezovalca prireditve šestošolka Neva in gospod Čretnik. Gospod naj bi delal v prodajalni starih predvajalnikov glasbe, Neva pa naj bi bila njegova stranka. Prva naprava, ki sta si jo pogledala, je bil gramofon. Nanj sta zavrtela pesem Pegasto dekle, ob kateri so zaplesali tretješolci in učenci OŠPP-ja.

Po tej pesmi sta našla še eno ploščo, na kateri je bila pesem Med iskrenimi ljudmi, tudi to sta zavrtela. Ob njej je zapel tudi pevski zbor. Na odru pa so se zavrteli devetošolci. Presenetilo nas je, da je ta pesem mlajša od prejšnje.

Potem sta povezovalca pospravila gramofon in nam predstavila novo napravo – kasetofon. Vanj se vstavlja kasete. Predvajala sta pesem Naš mali avto, ki je bila kar zelo poskočna. Ob njej so zaplesali in se »zapeljali« po odru drugošolci. Pri tej točki smo ostali učenci kar zavistno gledali male voznike, kako se zabavajo.

Na vrsti so bili osmošolci s svojo točko. Ti so ob spremljavi pevskega zbora nastopili na pesem Šušarski most. Ta pesem nas je kar potegnila, da bi zraven malo zapeli in se zavrteli.

Prišli smo do 90-ih in takrat so za poslušanje glasbe uporabljali drugačne naprave, ampak še vedno kasete. Na oder so prišli učenci četrtyh in petih razredov in predvajala se je nova pesem. Najprej so zaplesali fantje, nato punce, na koncu pa še vsi skupaj.

Naša povezovalca sta izbrala novo pesem Vem, da danes bo srečen dan. Zraven je zaigral šolski bend in zapel pevski zbor. Nastopili smo učenci šestih in sedmih razredov. Pokazali smo živahne prijateljske pozdrave.

Šestošolka in gospod sta zavrtela še eno pesem, primerno za veseli december, le da tokrat na telefonu in ne na starinski napravi. Pesem Za božič sem spet kot otrok je zapel pevski zbor, zaplesali pa so prvošolci. Refren smo zapeli in se pozibavali tudi drugi.

Na oder je prišla ravnateljica, ki je imela je kratek govor. Sledila zadnja točka, in sicer pesem So najlepše pesmi že napisane. Poleg pevskega zbora je zapelo tudi nekaj učiteljic. Tokrat smo nastopili vsi učenci od prvega do devetega razreda.

Po koncu prireditve so se odprle stojnice, na katerih so učenci naše šole prodajali vse izdelke, ki smo jih spekli in naredili. Imeli smo se lepo, zbrali smo denar, ki bo šel v šolski sklad. Najpomembneje pa je, da smo se na prireditvi in na pripravah zanjo zabavali.

Eva Bevc Strašek, 7. b

KRANJSKA GORA – ŠOLA V NARAVI ZA ŠESTOŠOLCE

V ponedeljek, 9. 12. 2024, smo se šestošolci odpravili v šolo v naravi. Ob 8. uri smo se zbrali pred športno dvorano. Nato nas je avtobus odpeljal v Kranjsko Goro. Po prihodu smo najprej imeli malico. Potem smo odšli v sobe in razpakirali. Po kosilu je končno nastopil čas za smučanje. Zvečer smo se sprehodili po Kranjski Gori. Ko smo se vrnili v dom, smo se umili in utrujeni zaspali.

Živa Zidarn, 6. b

V sredo, 11. decembra, sem se zbudila in pogledala skozi okno na zasneženo smučišče. Bila sem v šoli v naravi – v ČŠOD Kranjska Gora. Kmalu zatem je prišla v sobo učiteljica in nas dokončno zbudila.

Pred zajtrkom smo morali sobo urediti, saj je med obrokom potekalo ocenjevanje. Po zajtrku smo se uredili za smučanje, si obuli smučarske čevlje, nato pa se peš odpravili na smučišče. Smučali smo se na dveh progah, razdeljeni v dve skupini po zmoglostih. Potem smo se vrnil nazaj v dom, kjer nas je že čakalo toplo kosilo. Po njem smo imeli popoldansko pohod. Na njem smo se pogovarjali o Triglavskem narodnem parku. Ko smo pohod zaključili, smo si ogledali še kratek film o Triglavskem narodnem parku. Sledila je večerja in večerni sprehod.

Bilo nam je lepo, saj je ves čas snežilo. Bili pa smo tudi že na trnih, saj se je šepetalo, da naslednji dan kurimo ogenj.

Neža Kosmač Fistrič, 6. b

V sredo smo šli v Triglavski narodni park. Učiteljica nam je obljubila presenečenje. Ko smo prišli do igrišča, smo se nekaj časa igrali, nato pa smo se podali do jezera Jasna, kjer smo se slikali ob zlatorogu.

Po vrnitvi v dom, smo ponovili, kaj vse smo si ogledali in izvedeli o Triglavskem narodnem parku, potem pa je sledilo presenečenje. Učiteljica nam je povedala pripovedko o zlatorogu.

Žan Kovač, 6. b

V četrtek, 12. 12. 2024, je potekal četrti dan šole v naravi v Kranjski Gori. Zbudila sem se in pogledala skozi okno, ampak v tem trenutku je učiteljica že stopila v sobo, da bi nas zbudila. Imela sem zelo sladke sanje, kar je bil prvi razlog za srečo. Drugi razlog pa je, da smo vsi veseli po zajtrku odšli na smučanje. Ko smo prišli na smučišče, smo mi iz srednje skupine, odšli na sedežnico. Ko smo se peljali proti vrhu, sem vsak dan opazovala jamo, v kateri naj bi živel Pehta iz filma Kekec. Najprej sem si mislila, da je to le navadna jama, nato pa sem ugotovila, da je to res jama iz filma. Po dveh urah smučanja je bil čas za malico. Privoščila sem si tudi vročo čokolado. Bila je zelo okusna.

Po tridesetih minutah smo se vrnili na smučišče. Zopet smo se odpeljali s sedežnico. Na vrhu smo se dobili mi iz srednje skupine in tisti iz najboljše skupine. Postavili smo se v vrsto. Ko smo se vsi zbrali, me je učitelj poklical iz srednje vrste. Sprva nisem vedela, kaj bo rekel, a ko je rekel, da naj grem v najboljšo skupino, sem od veselja kar prekipevala. Zadnji dve uri sem smučala skupaj z najboljšo skupino. Res sem uživala.

Po smučanju smo se vrnili v dom na kosilo. Sledila je popoldanska dejavnost, naslovljena je bila Varno v naravo. Vodila jo je spremljevalka iz doma CŠOD. Odšli smo v gozd, v katerem smo nabrali suhe vejice. Ob reki smo pripravili ognjišče in zakurili majhen ogenj.

Ker nas ogenj ni dovolj ogrel, smo odšli še na sprehod po gozdu. Po prihodu v dom je sledila večerja. Zdelo se mi je, da je dan zelo hitro minil. Po večerji pa je sledil še zadnji večerni program, imenoval se je Pokaži kaj znaš. S sošolko Ajdo sva bili napovedovalki. Program je hitro stekel in vsak od nas je pokazal kaj najbolje zna. Po končanem programu pa je sledil še disko do devetih zvečer. Bili smo zelo utrujeni, zato smo se hitro umili in odšli spat.

To je bil res najboljši dan šole v naravi.

Hana Korošec, 6. b

TEHNIŠKI DAN - RASTEM S KNJIGO

V petek, 20. decembra, smo imeli sedmošolci prav poseben dan. Rastem s knjigo je program, namenjen sedmošolcem, da se »spoznamo« s knjigami. Poleg knjig smo spoznavali tudi varno uporabo spleta. Razdelili smo se v štiri skupine. Prva in druga sta najprej obiskali knjižnico in muzejsko zbirko Mozirje in Mozirjani.

Jaz sem bila v četrti skupini, kjer smo se najprej spoznavali s spletom. Ta del nam je predstavila gospa Vesna iz Centra za varno uporabo interneta. Že na začetku smo bili presenečeni, ko nam je povedala, kaj je priporočen čas, ki ga bi mi lahko preživel na mobilnih napravah. Nato nas je prosila, da dvignemo roke, ko bo rekla uro, ki velja za čas, ki ga preživimo za ekrani. Večina nas je dvignila roke, da naprave uporabljamo med eno in dve uri ali med dvema in tremi urami. Zatem je imela že drugo nalogo za nas. Rekla je, da naj pomislimo in ji povemo, kaj so lahko posledice prekomerne uporabe elektronskih naprav. Našteli smo jih kar nekaj, a vseeno nismo povedali vseh. Nad tistimi, ki jih nismo vedeli, smo bili presenečeni. Recimo, da lahko to trajno poškoduje naše spanje in da moramo te naprave nehati uporabljati vsaj dve uri pred spanjem. Naslednja tema so bila varna gesla in kako jih sestaviti. Naučili smo se, da je prav poseben način, kako sestaviti res varno geslo. Tudi sami smo se lahko preizkusili v tem. Prav vsi smo sestavili dobra gesla. Do konca delavnice pa smo še ponavljali, kar smo se naučili, in si pogledali par posnetkov, ki govorijo o prekomerni uporabi interneta.

Po malici smo skupine zamenjale delavnice. Prva in druga skupina sta bili v šoli, moja in tretja pa smo šli na pot. A preden smo šli v knjižnico, smo si ogledali muzejsko zbirko Mozirje in Mozirjani. Tam smo spoznali zgodovino Mozirja in način življenja Mozirjanov v tistem času. Pop ogledu muzeja smo se odpravili v prenovljeni del mozirske knjižnice. Tam smo se posedli in se začeli spoznavati s programom Cobiss, ki nam pomaga najti knjige po knjižnicah. Seveda nam je pri tem pomagala knjižničarka. Ko smo bili z njim približno seznanjeni, je bil čas, da se malo

sprehodimo po knjižnici. Razdelili smo se v pare, vsak par je dobil knjižno nalogo, ki smo jo morali rešiti. Ko se je čas iztekel, smo naloge pregledali. V glavnem smo jih dobro rešili. Tudi ta delavnica se je zaključila, a za konec nas je čakalo še eno presenečenje: prav vsak izmed nas je prejel knjigo SPOSOJENA BABICA ŠTEFI.

Spoznali smo veliko novih stvari, nekatere so nas presenetile, nekatere pa tudi začudile. Bilo nam je lepo, ker ni bilo klasičnega pouka in smo lahko le spoznavali nove stvari ter se zabavali.

Eva Bevc Strašek, 7. b

VTV SNEMANJE

V sredo, 4. 12., sem manjkala v šoli, ker sem šla v glasbeno šolo Fran Korun Koželjski Velenje, ker se učim igranja na kitaro. Ta dan smo imeli snemanje za VTV. To je velenjska televizija. Ob 11. uri sva se dobila z mojim učiteljem kitare Tadejem Žibratom, da sem še malo vadila. Nato sva se odpravila v Orgelsko dvorano. Imela sem veliko treme. Usedla sem se na klavirski stol. Pred menoj je stala kamera, ob strani so bili mikrofoni in luči. V dvorani smo bili samo jaz, moj

učitelj in snemalec. Naredili smo tri posnetke. Najbolj nam je bil vseh drugi posnetek. Ta se bo predvajal po televiziji. Na snemanju je bilo zabavno.

Tinka Nežič, 3. a

Domišljija ne pozna meja

Kapljica pripoveduje

Sem majhna kapljica. Spustila sem se z deževnega oblaka. Medtem ko sem padala, sem se kratkočasila z opazovanjem Zemlje. Oči so se mi ustavile na majhnem delčku Zemlje pod sabo. Tako majhnem, a tako lepem! V življenju še nisem videla toliko rož na enem mestu. Prostor je tako lep, da si ne bi mislila, da bom kdaj videla takšno lepoto. Občudovala sem njegovo pisano pregrinjalo, ki so ga obdajajo drevesa. Padla sem na vejo najbližjega drevesa. Udobno sem se namestila in poskrbela za dober razgled. Vsak dan sem uživala v razkošju barv in opazovanju ljudi, ki so prihajali.

Kmalu je listje pod mano postalo bolj krhko. Kar drobilo se je. Tudi barvo je spremenilo. Ozrla sem se po prej še cvetočih rastlinah, ki pa so utrujeno povesele svoje glave in se pripravile na trdno spanje. Da pa zemlja ne bi bila tako pusta, je cvetice zamenjalo jesensko listje. Poleg mene so stale ogromne buče, nad katerimi so se navduševali obiskovalci. Tudi to, na drugačen način pisano obdobje, ni trajalo večno. Listje je začelo odpadati in me s sabo skoraj povleklo na tla, a sem se oprijela veje. Ko je odpadlo, sem se skobacala nazaj v udoben položaj. Zaslepila me je nekakšna čudna svetloba. Pomencala sem si oči in se vrnila k opazovanju. Strmela sem v lučke, ki so kukale izpod bele odeje. Majhne snežinke so padale na tla in se izgubljale v snegu. Tudi jaz sem si naredila belo oblekico in poplesovala po veji. Kmalu me je začelo zebsti in zatekla sem se na najnižjo vejo. Otroci iz šole so nagovarjali obiskovalce in jim ponujali svoje izdelke. Zadišal je zeliščni čaj. Od veselja sem spet začela poplesovati, a jaz, štorasta kapljica, sem zdrsnila v bližnjo reko. Zame je bil to pravi šok, saj se še nisem naučila plavati. Na srečo so me rešili otroci mozirske šole in me odnesli v njihovo šolo. Tam so me spoprijateljili s svinčnikom. V šoli mi je bilo tako všeč, da sem tam kar ostala.

Sedaj nastopam na vseh njihovih prireditvah in se z njimi učim. Vem, da živim v Mozirju in da se raj, v katerem so me otroci naši, imenuje Mozirski gaj.

Zala Nežič, 6. b

ČAROBNO PERO

Nekega deževnega jutra je v hiški ob robu gozda ob kaminu sedelo mlado dekle. Ravno je razmišljalo, da bi začelo pisati dnevnik, ko je na vratih pozvonilo. Iz kuhinje je prišla dekletova mačeha. Ta dekleta ni marala, saj je cele dneve samo, bralo pisalo in bralo. Mačeha je nato odprla vrata, pred katerimi je stal možakar. V eni roki

je držal podolgovato škatlo, v drugi pa majhen mošnjiček. Dekle je slišalo samo to, kako je mačeha možakarja nagnala s posestva. Pogledalo je skozi okno in opazovalo možakarja, kako odhaja.

Naslednji dan se je dekle zjutraj na skrivaj odpravilo v vas. Hodilo je po poti, obdani z najrazličnejšimi drevesi in najčudovitejšimi rožami. Končno je prišlo do mostu, ki je vodil na trg. Hodilo je po trgu in si ogledovalo prepolne trgovine in krčme ter ljudi, ki so se pogajali za razne dragocenosti. Tako je hodilo kar nekaj časa in prišlo do osamljene trgovinice na koncu trga. Nekaj časa je tam postalo in si ogledovalo to na pol podrto trgovinico, ki je spominjala na kolibo. Potem pa se je odločilo, da bo vstopilo. Ko je naredilo prvi korak, se je pod njenimi nogami zlomila deska. Stopilo je še dva koraka naprej in samo malo je manjkalo, pa bi zakričalo.

Za raznimi škatlami in kupi krame je na skrinji sedelo nekaj velikega in zelo čudne oblike. Dekle je pobralo star kos pergamenta, ga zmečkalo v žogico in jo vrglo v stvor, ki se je obrnil. Zdaj se je šele zares prestrašilo! Še kakšno sekundo ali dve je tam postalo. Ko je mislilo pobegniti, je spoznalo, da tam sedi možakar, ki je dan pred tem zvonil na vratih njenega domovanja. Dekle je možakarja vprašalo, ali je v redu in kaj počenja tam.

Povedal ji je celotno zgodbo, kako je včasih tam stala najbolj uspešna trgovinica s peresi. Ko pa je začela propadati, so mu jo vzeli. Zdaj pa se skriva in išče čarobno pero, ki je pisalo prerokbe, ki pa jih nikoli ni prebral. Dekle ga je potem tolažilo in mu obljubilo, da pride naslednji dan spet. Možakar mu je v zahvalo podaril škatlo s peresom, ki jo je našel, in se razveselil deklinine obljube. Tako je dekle odšlo in med potjo odprlo škatlo. Še preden je sploh videlo, kaj je v njej, se je iz nje začela svetiti zlata svetloba. Na notranji strani škatle so se zasvetile zlate črke. Prebrala je: »Kmet zgodaj zjutraj je vstal in šel tja, kjer jaz sem spal. Tako potem sem jaz nastal in v tvojih rokah obstal.«

Dekle je celo pot razmišljalo kaj naj bi to pomenilo.

Sredi noči se je zbudilo in takoj pomislilo: »Gozd.« Pero je bilo iz lesa, torej je kmet posekal drevo. Dekle ni moglo zaspati nazaj.

Takoj ko se je zdanilo, se je obleklo in odpravilo v trg. Možakarja, ki ga je srečalo dan prej, je hotelo o tem obvestiti in ga povabiti v gozd. Ko sta prišla do mostička, sta krenila v gozd. Bližala sta se dekličinemu domovanju. Možakar se je takrat zamislil. Spomnil se je, kako mu je kmet enkrat pokazal, kako seka drevesa. Dekle je vodil globoko v gozd, kjer sta zagledala gromozansko lipo. Pero, ki ga je imelo dekle na srečo v torbi, je zdaj smuknilo iz nje in pristalo na deblu lipe. Začelo je pisati in pisati. Zapis sta možakar in dekle prebrala: »Pod lubjem tem je ključ srebrn, vtakni ga v piko rdečo.« Možakar je lubje, na katerem je bil napis, utrgal z drevesa. In res. Našla sta srebrn ključ. Dekle ga je vzelo, vtaknilo v rdeč krog in odprl se je rov.

Zasvetilo se je. Zagledala sta polne police biserov, zlatnikov, zlatih knjig in še in še. Oba sta raziskovala vse do večera. Potem je dekle odšlo domov, možakar pa v trgovinico.

Naslednji dan je dekle ponovno odšlo k možakarju in ni moglo verjeti svojim očem. Trgovinica se je svetila in bil je nabito polna.

Dekle in možakar sta se od takrat dalje zelo pogosto videvala in srečno živela še dolga dolga leta.

Neža Kosmač Fistrič, 6. b

FANTIČ, KOBILA IN HRČICA

Nekoč je živel fant, ki je zelo rad jahal svojo kobilo. Zelo si je želel tudi hrčka, a v tistih časih ni bilo trgovin s hrčki.

Nekega dne je jahal po polju. Zagledala ga je princesa tiste dežele in se takoj zaljubila vanj. Ljubezen v njenih očeh je opazila njena mačeha, ki je bila kraljica. Bila je neskončno jezna, saj je bil fant reven.

Ko je fant skozi gozd jahal domov, je v luži na poti zagledal malo kroglico. Skočil je iz sedla in jo vzel v roke. Ko je dobro pogledal, je videl, da je umazana kroglica v bistvu hrčica. Zavriskal je in odjahal domov. Doma je hrčico umil. Oče je bil skoraj malo jezen zaradi hrčice, saj niti sama nista imela dovolj hrane.

Princesa je bila zelo žalostna, saj ji je mačeha prepovedala, da bi se družila s fantom. Kraljici je bilo dosti princesine žalosti. Poklicala je staro zlobno babnico in ji naročila, naj fanta, ko bo prijahal mimo hiše, povabi na juho, v katero naj da strup.

Fantič je čez tri dni s hrčico prijahal do hiške. Babnica ga je ustavila. Ponudila mu je juho. Ko je zaužil prvo žlico juhe, ga je v trebuhu začelo tako zvijati, da je padel na tla. Iz lepega fantiča se je spremenil v črno pošast z rumenimi očmi. Kobilica se je tako prestrašila, da je odgalopirala stran, hrčica pa je padla na tla. Črna pošast se je naslonila na drevo. V njej je bil še vedno prijazen fantič, ki je vedel, kaj se dogaja, zato je zajokal. Hrčica je počasi prišla do njega. Pošast jo je stisnila k sebi. Babnici je bilo žal, da je ubogala kraljico, zato je rekla: »Če želiš, da boš spet postal fantič, moraš poiskati rožo tisočerih barv in jo stisniti na srce.« Pošast je v naročje vzela hrčico in šla iskat rožo tisočerih barv.

Na poti je pošast zagledala princeso, ki je jokala. Stopila je k njej, ona pa se jo je ustrašila. Skušala ji je povedati, da je prijazen fantič, ampak govoriti ni mogla. Čez čas je mimo prigalopirala kobila. Pošast jo je zajahala in takrat je princesa spoznala,

da je to fantič, v katerega se je zaljubila. Rekla je: »Reši se črne pošasti in me obišči.«

Pošast je odgalopirala naprej in vsepovsod iskala, a rože ni našla. Iskala je pri jezeru, v gozdu ... Pri črnem grmovju pa je hrčica skočila na tla in se skrila pod grmovje. Ko jo je pošast hotela pobrati, je pod grmovjem zagledala rožo tisočerih barv. Pritisnila si jo je na srce in postala lep fantič.

Fantič je s kobilo in hrčico odgalopiral do princese. Ko ga je zagledala, se je razveselila in ga poljubila. Začela sta se družiti in kmalu postala mož in žena. Čeprav je bila kraljica še vedno jezna, se je morala sprijazniti. Fantičev oče je bil zelo vesel. Fantič in princesa sta s kobilo in hrčico živela do konca svojih dni.

Neva Planovšek, 6. a

Pesniška ustvarjalnost

ZIMA V MOZIRJU

Ko lučke v Mozirju se prižgo,
razsvetlijo temo.

V restavraciji je toplo in po čaju diši,
na stojnicah v Gaju polno srečnih je ljudi.

Mozirski učenci darilca delimo,
vsakega evra za šolski sklad se razveselimo.

Ko si ogledamo vse luči,
sošolkina mami s toplimi vafli prihiti,
da ogreje nam hladne dlani.

Ko mrak se na zemljo spusti,
že Božiček hiti s sanmi,
darila pod jelko položi,
vse otroke obdari.

Maša Novak in Hana Korošec, 6. b

MOZIRJE

Mozirje moj dom in domovina,
pozimi kot mala snežna dolina.
Spomladi nam v Gaju rože zacveto,
poleti pa ptički veselo nam pojo.
Jeseni listje z dreves naleti,
takrat v šolo gremo mi.

Hana Korošec, 6. b

MOZIRJE

Mozirje je moj domači kraj,
kjer v prečudovitem maju
mlado in staro dobi se v Mozirskem gaju.
Poleti v njem pisane rožice cvetijo,
pozimi pa vabljive lučke žarijo.
Mozirje je lep kraj,
zame je to pravi raj.
Kdor Mozirja ne obiskuje,
lahko hudo obžaluje.

Inja Zavolovšek, 6. b

BOŽIČ

Božično vzdušje se že čuti v zraku,
ogromno snežink se kopiči v velikem oblaku.
Praznični čas prihaja v našo vas.
V otroških srcih se kopiči sreča,
polna daril velika je vreča.

Inja Zavolovšek, 6. b

GOZD

V gozdu se drevesa razprostirajo,
ljudje jih neusmiljeno podirajo.
Srnice se razbežijo,
saj jih nekateri podijo.
Nekoč Zemlja brez gozdov bo ostala,
majhna, pusta kroglja bo postala.
Ne zavedamo se,
kakšno škodo povzročamo,
sploh ne pomislimo,
da živalim življenjskega prostora ne omogočamo.
Ko se ti nabere veliko smeti,
ne pomisli jih v gozd odvažati
Inja Zavolovšek, 6. b

PRAZNIČNI ČAS

Praznični čas že pred vrati stoji,
snežak se na vrtu veselo smeji.
Lučke v gaju že prižgale so se,
naenkrat razsvetlilo Mozirje se je.

Božiček že kmalu prišel bo med nas,
to bo najlepši praznični čas.
Vse otroke bo razveselil,
ko jim bo polno vrečo daril razdelil.

Živa Zidarn, 6. b

GAZELE devetošolcev

PRAZNIKI SE BLIŽAJO

Vse lepo in urejeno – prazniki se bližajo.

Vse z lučkami okrašeno – prazniki se bližajo.

Keksi se že pečejo,

otroci veselo skačejo – prazniki se bližajo.

Bele snežinke z neba padajo,

božično vzdušje ustvarjajo – prazniki se bližajo.

Otroci darila pričakujejo,

okoli smrečice se zbirajo – prazniki se bližajo.

Božični okraski se svetijo,

igrače, frače in krtače palčki v darila ovijajo – prazniki se bližajo.

Sladkarije se v omari nabirajo,

otroci poželjivo jih gledajo – prazniki se bližajo.

Ko zadnje sveče pogasnejo,

Božiček in jeleni pred hišo se ustavijo – prazniki se bližajo.

Taja Melavc, 9. b

LAČEN SEM (Po Prešernu)

Žalostno je, a je res, da sem lačen.

Vsi že vejo, da sem lačen.

Ve že vas, v kateri živim, čeprav me že dolgo ni bilo tam,

ve že šolska kuhinja, da sem lačen.

Ve že cesta, ve že pločnik, ve že prehod za pešce,

po katerem hodim, da sem lačen.

Ve že voda in ve že zrak, ki ga diham,
ve že ura, ki odšteva čas do kosila, da sem lačen.
Ve že sonce, ki me vsak dan greje,
ve že toplota, ki me objema, da sem lačen.
Ve že mami, ve že ati, ve že bratec,
ve želodec, ki je v meni, da sem lačen.
In ve hladilnik, ki je vedno poln in
ki skriva hrano, da sem lačen.

Karlina Lesjak, 9. a

GAZELA (Po Prešernu)

Težka je resnica, da sem lačen.
Za mizo mojo vedno sama govorica, da sem lačen.
Ve že krožnik, ki sliši glasno ropotanje,
ve že kuhar v šolski kuhinji, da sem lačen.
Ve že mama, ko zjutraj vstane, ko v kuhinjo se ji mudi,
lačno tožbo mojega po zrezku klica, da sem lačen.
Zvečer me prebudi trebušni zvok,
v omari ni nič, le suh kruh, spomni me, da sem lačen.
Na ulici burger diši, v roki malo denarja stoji,
ve že pes, ki na ulici stoji, da sem lačen.

Jakob Laznik in Neža Stopar